

Для Ліди Богнар-Балагутрак важливішим є сам процес рисування, ніж його кінцевий результат.

Мисткиня – талановита рисувальниця. Свій природний хист вона збагатила роками навчання, включаючи кілька поїздок – з короткочасним проживанням в Італії, де її вразив живопис Пєро дєлла Франческа, Джотто, Караваджо, Мікеланджело, Леонардо да Вінчі.

“Рисунок – це для мене засіб орієнтуватися у просторі, пізнавати форми та їх взаємозв’язок. Спершу розставляю знаки, вігтінки і шари кольору, а потім їх стираю, заскоблюю, і навіть рву папір. Образи проявляються завдячуючи таким методам і процесам”, – зізнається вона.

Портрети мисткині, зокрема “Портрет Тима Дейвісона”, влучно розкривають сутність особистості. Ряд перехресних рисок пастельного олівця надають об’єму формі постаті, переходячи від світла до тіні. Тональні ефекти також створюють певний настрій моделі. Очі особливо інтригуючі: в них проглядається загадкова печаль. По його губах відчуваємо, що він – добра, шляхетна людина з багатим життєвим досвідом. Руки красивої форми легко лежать на колінах: спіймана мить відпочинку перед тим, як вони знову почнуть рухатися в жесті.

Як і Караваджо, Богнар-Балагутрак використовує світлотінь з метою творення “грам” у власних рисунках.

В ескізі “Комплекс Мадонни”, виконаному кольоровими олівцями для олійного твору на полотні (під такою ж самою назвою), бачимо яскраве світло знизу у лівій частині композиції, яке підкреслює форму обличчя. Усе це детально виписано – обриси волосся й плечей легь намічені кількома простими мазками.

Почуття драматичного душевного хвилювання у “Боротьбі з демонами” підноситься завдячуючи рухам рук, контрастам світлих і темних кольорів, які нагадують засоби італійських манеристів. У рисунку мисткиня використовує людську постать як метафору, не позбавивши її індивідуальності.

У 1979 році, коли я вперше побачила рисунки Богнар-Балагутрак, написала: “Вона точно знає, коли використати вигравіровану лінію олівця і коли розтирати її пальцем або ганчіркою, коли відтінювати густим штрихуванням м’яких ліній і коли рисунок наповнювати світлом, залишаючи неторканими площину паперу”.

Як слушно зауважив художник-письменник Генрі Сейр: “Під час рисування творча душа “оживає і віднаходить шлях на папері”.

For Lydia Bodnar-Balahutrak, drawing is more a process than an end in itself.

Unquestionably, Bodnar-Balahutrak is a superb draftsman. To her natural talent she has added years of study, including several sojourns in Italy, where she came under the spell of Piero della Francesca, Giotto, Caravaggio, Michelangelo, Leonardo and others. “Drawing – for me – is a means of carving out space, of learning about forms and their relationships to one another,” – she wrote recently.

“I add and take out, first applying marks, values, and colors to the surface and then wiping out, erasing, scratching, and even tearing. Images emerge through these various processes.”

The artist's portraits, such as “Portrait of Tim Davison”, are far more than mere verisimilitude, expressing the personality and mood of the sitter. Using fine gradations from light to dark, along with a powerful range of tonal effects, the artist reveals much about her subject. The eyes are especially intriguing, bringing her portraits to life, achieving a level of realism that can be somewhat disconcerting at times. There is a touch of sadness in Tim Davison's right eye, with its heavy lid lying in the soft shadows cast by a strong nose above a well-formed mouth. We sense from his face that he is a kind, intelligent man with a wealth of life experiences both behind and before him. His hands, which are strong and sculpted, rest lightly on his knee. They seem almost alive, caught at rest for only an instant before moving again, in a gesture or, eventually, in some sort of purposeful activity.

Bodnar-Balahutrak uses chiaroscuro to create drama in her drawings. Areas of reserve become dazzling highlights, while subtle gradations of light produce modeling that brings her figures to life. In “Madonna Complex”, a color pencil study for an oil on canvas by the same name, a strong light source in the lower left emphasizes the ears, eyes, nose, and mouth. These are executed with great attention to detail, while the hair and shoulders are merely suggested with a few simple strokes.

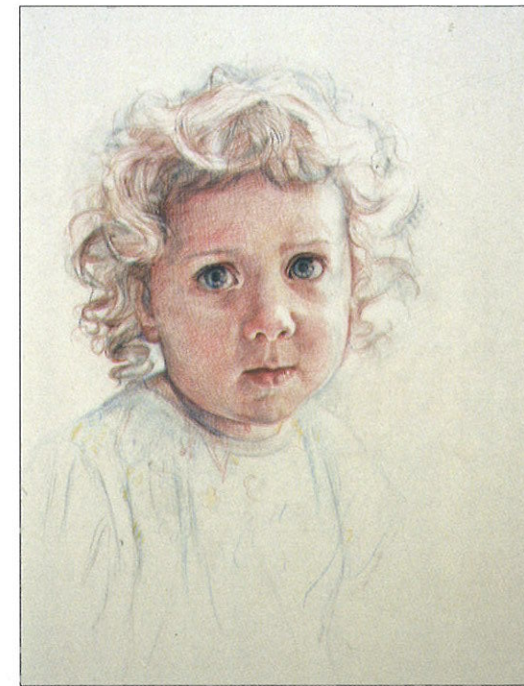
The dramatic emotion in “Fighting Demons”, heightened by the sweeping movement of the arms, the drapery, and strong contrasts of light and dark, evoke the work of the Italian Mannerists. In this drawing she does what she admires in the Mannerists' works – “using the human figure as metaphor but without sacrificing individual expressiveness; being able to construct narratives, even with a solitary figure, with a sweep or nuance of gesture.”

Про рисунок.

Донна Теннант /

About Drawing.

Donna Tennant

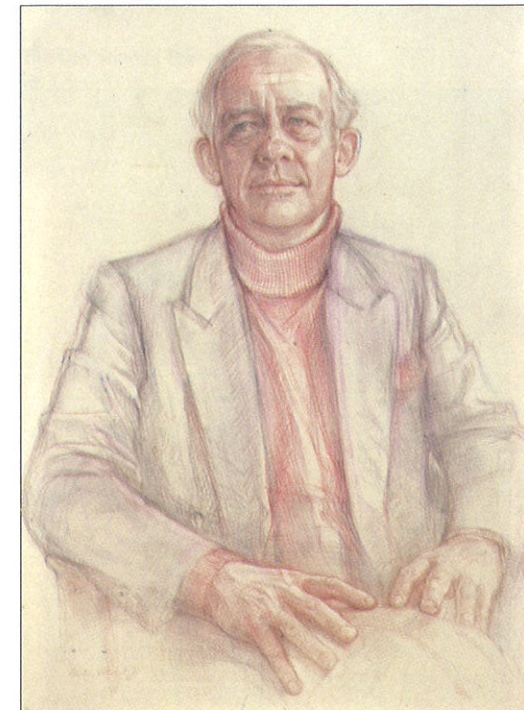

Портрет Ніни Сандберг.
Папір, кольоровий олівець. 1997. 75x55.

Portrait of Nina Sandberg.
Color pencil, paper. 1997. 75x55 cm.

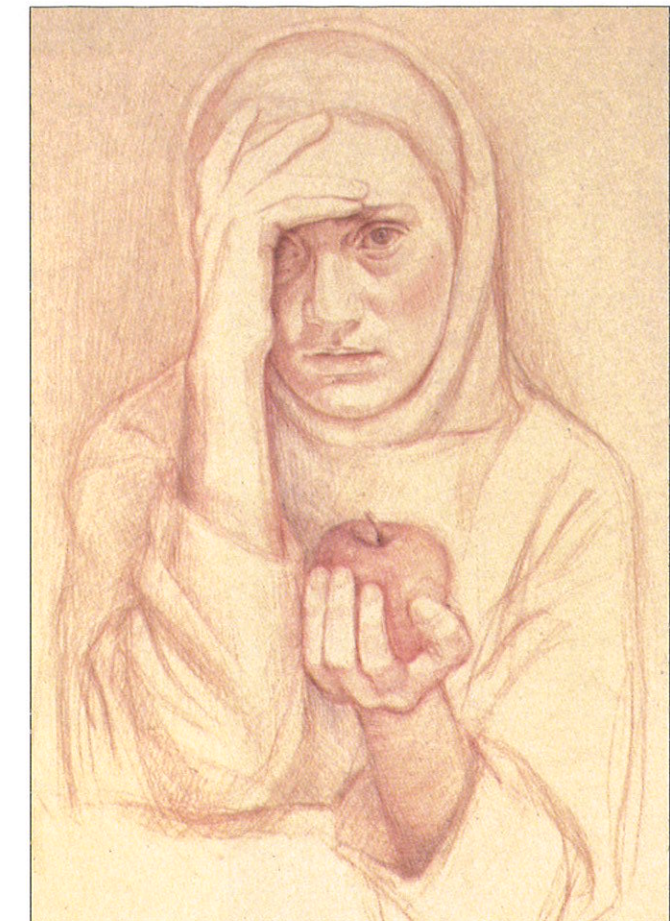
Портрет Тима Дейвісона.
Папір, кольоровий олівець. 1989. 75x55.

Portrait of Tim Davison.
Color pencil, paper. 1989. 75x55 cm.

Чистий сон.
Папір,
кольоровий олівець.
1987-1988. 45x52.

**Dreams
of the Innocent.**
Color pencil, paper.
1987-1988.
45x52 cm.

Отруєне яблуко.
Папір,
кольоровий олівець.
1988. 58x40.

**Proffering
the Poisoned Apple**
Color pencil, paper.
1988. 58x40 cm.

When I first saw Bodnar-Balahutrak's drawings in 1979, I wrote: “She knows exactly when to use an incised line and when to smudge her pencil with a finger or an eraser; when to shadow with a heavy layer of soft-ledged strokes and when to infuse a drawing with light by leaving areas of the paper untouched.”

In conclusion, the words of artist and writer Henry M. Sayre seem to apply: “It is as if, in the act of drawing, the soul or spirit of the artist finds its way to the paper.”